

COMUNICACIÓ

Sr. Ignasi Roviró: *Les regles o lleis de l'art en l'Estètica de Hegel.*

Bon coneedor de les preceptives artístiques -com ara la *Poètica* d'Aristòtil, l'*Ars poètica* d'Horaci o bé les reflexions del pseudo Longí sobre el sublim-, Hegel les observarà d'utilitat en èpoques de crisi. Però aquests tractats, a ulls de Hegel, actuen com ho fan les ciències no filosòfiques: parteixen d'allò que és donat, d'una inducció de casos particulars. Ben al contrari, la filosofia de l'art ha de preguntar-se per què és donat allò donat. Ha de situar al seu lloc les regles i lleis de l'art i, per sobre d'aquestes circumstàncies, descobrir la bellesa i la veritat en les obres d'art. La teorització sobre les regles de l'art, els legalismes i les fórmules fetes per la pràctica de l'art són abandonades per Hegel com a normativa rectora. És una activitat del passat. Aquests criteris i fórmules només poden ser contemplats sota l'observació històrica del desenvolupament de l'esperit. Hegel substitueix l'Acadèmia normativa i professionalitzadora per la viva activitat del geni. No és el seguiment de les regles que fa el geni sinó és el geni qui fa les seves pròpies regles. Així es fa el veritable art, l'art lliure i creatiu, el que permet veure sense cap cotilla la mateixa història de l'art i en ella saber destacar i apreciar les veritables produccions de l'esperit. Aquesta posició serà defensada davant les teories dels seus contemporanis, especialment Aloys Hirt, Johann Meyer, Goethe i Schiller. En l'obra d'art, més que lleis o cànons, hi ha expressió o manifestació de la idea.